

ри!*) обръщалися къмъ діакони-тъ и еклісіари-тъ, кои-то стояли при църковны-тъ врата за да не пущатъ никого отъ недостойны-тъ при съвършеніе-то на Евхаристіѣ-тъ както и на вѣрны-тъ да не позволяваѣтъ да излизаѣтъ отъ църквѣ-тъ въ таквы высоки минуты, при кои-то вѣрующы-тъ длжны сѣ да внимаваѣтъ въ това, что сѣ правѣ въ църквѣ-тъ съ особитѣ съсредоточенность! „премудростію вонмемъ.“ Въ сегашно-то наше время думы-тъ „двери! двери!“ споменувайки за поминаль-тъ тѣхный разумъ, побуждаѣтъ (насърчаваѣтъ) насъ да заграждаме входъ-тъ въ душа-тъ си на лошава мысли и впечатлѣнія при таквы святы минуты, кога ще сѣ произноси символъ-тъ на вѣрѣ-тъ и стоѣтъ предъ най велико-то и най свято-то таинство. Помежду това кога на діакони-тъ извѣщали да пазѣтъ строго врата-та, завѣса-та въ царски-тъ двери сѣ тръгновала. Това иска дакаже чи въ тія минуты, всички-тъ вѣрны, колько сѣ останали въ църквѣ-тъ съ едно сѣрдце и уста могѣтъ да исповѣдаваѣтъ вѣрѣ-тъ си предъ самій-тъ Божій престолъ: „Вѣрую во единого Бога.“ Пощо сѣ прочите символъ-тъ на вѣрѣ-тъ, діаконъ-тъ говори: станемъ добрѣ, станемъ со страхомъ! вонмемъ святое возношеніе въ мирѣ приносати.“

Молящи-тъ сѣ, като докончаѣтъ и допълнаѣтъ смыслъ-тъ на діаконски-тъ думы, пѣѣтъ: „милость мира, — жертву хваления.“ Съ тія думы изяснава народъ-тъ, отъ чѣмъ требѣ да състои отъ негова странѣ святое-то возношеніе; а именно: отъ дары (***) на дружеска и взаимна любовь другъ къмъ друго, и жертва на славословіе въ честь Божіѣ.

тъ подобно по между себеси нека сѣ цѣлуваѣтъ. Но никой да не цѣлува другою коварно, како Іуда предатъ Господа съ цѣлува (Пост. Апост. кн. 8, гл. 2, кн. 2, гл. 57 стр. 92 по рускій-тъ переводъ въ Казань. 1864 г.).

(*) «Двери! Двери!» въ первенствующа-тъ църквѣ предъ съвършеніе-то и при само-то съвършеніе на най Свято-то Таинство на Евхаристіѣ-тъ, длжны были діакони-тъ да стоѣтъ при врата-та на мѣжеско-то отдѣленіе, а иподіакони-тъ на женско-то, за да пазѣтъ да не влизѣ никой при возношеніе-то на жертва-тъ, и за да не сѣ отворѣтъ, ако бы и да е дошелъ нѣкой отъ вѣрующы-тъ (пост. Апост. кн. 8 гл. 11. стр. 2 67 Казань (въ рускѣ), 1864 г.). Въ исто-то время длжны быти, освѣтъ това, діакони-тъ да пазѣтъ и нагледѣтъ народъ-тъ и дѣца-та за да не сѣ разговора никой въ Божій-тъ храмъ, не дреми, не сѣ смѣе и не праве привѣтствія; за чѣто въ църквѣ-тъ длжны сѣ да стоѣтъ: со съ вниманіе, трезвенно и съсредоточенно имѣйки слухъ-тъ устремленъ къмъ слово-то Господне (Пост. ап. кн. 2. глав. 57. стр. 91—92 Казань. 1864 г.).

(**) Милость мира сирѣчь даръ на взаимна-тъ любовь и святое-то возношеніе. Слова-та: «Милость мира» напоминаваѣтъ намъ оныи благодатно время, кога христіане-тъ, като дохождали въ църквѣ приносили со себеси за обща польза при вечерѣ-тъ на любовь-тъ, всичко, что было нужно за поддръженіе на христіанско-то богослуженіе и христіанско-то общество; както: шеница, вино, хлѣбъ, какъ